

Csak én nem félek,
elrejt a nád mélye
s csolnakom mint anyám öbe
ringat el az éjbe.

S tűz, víz, nád, a szél
átváltoznak csönddé
s sűrű sövényt fonnak körém:
Nem eresztnek többé...

(Vörs)

Borsi D. József

Forró szeptemberi délután

Az őszi nap még pazarlón dobálja
a fényes forró nyári parazsat.
S az ablakon vig haláltáncot járva
zsibonganak az őszi darazsak.
Még itt pezseg a nyár száz csalta mázban,
bár tűnő lángja már végpercben él,
mint bús elítélt a siralomházban,
aki titkon mégis halasztást remél.

Igy búcsúzik minden szépség szünetlen.
Az ifjú öröm még rám nevet és
ezer halálban kell másnak születnem,
hisz minden perc csak búcsú, temetés.
A pillanat emlék-gödörbe dönti
a tünt szépet s a nyári tünt eget.
Itt minden perc az elmúlást köszönti
és árnyunk már a porból integet.

S minden mulandó így remél halasztást.
A véget tudni, mennél távolabb!
Bús vágyunkra sincs így több malaszt, lásd,
s nem tartható a perc, mit mámor ad.
Igy gyászolom a változást szeliden,
s a szépséget, mely mind eljűstölög.
Múló anyagból romlást kell meritnem,
csak bánatunk s a szenvedés örök.

Ne csodálkozz hát Kedves, hogy szememben
a búcsúkönny, — ez örök mécses — ég.
Mig kezed reszket csüggedt két kezemben,
oly ködbe tűnsz már, mint a messzeség.
S, mig rám süt szemed, e kék tiszta újhold
s reményem irját ebből még szedem,
iszom szerelmed, mint halálos újbort,
hogy higyjem azt, egy messzi nyárban úgy volt,
velem maradsz, mint sorsom, végzetem.

Donászy Kálmán